

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

4. De Executione Sententiæ. Ubi etiam de Expensis, item de Pœnis Judicis
malè judicantis.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

contra quem præscriptum est. Nec aliud inter Præscriptionem & Rem judicatam quoad hoc video discrimen, quam quod major Autorum numerus stet pro valore Præscriptionis in foro interno, adeoque major auctoritas extrinseca, quam pro valore Rei judicatæ in foro interno. Interim tamen sufficiens quoque auctoritas DD. stat pro Re judicata. Addidi tamen, modo bona fide litigaverit: qui enim temere litigat, vel cum scientia, sibi jus nullum competere, utique post transitum sententiæ iniquè obtentæ in rem judicatam non est securus in conscientia, sicut nec ille tutus est, qui cum mala fide præscripsit.

Oppones 1. Sententia Judicis fundatur in præsumptione, quod vincens habeat justam causam, & majora causæ merita. c. 13. cit. in j. Ergo, si postea deprehenditur, hanc præsumptionem fuisse falsam, non patrociniabitur sententiæ; cum præsumptio cedere debeat veritati. l. 24. § 5. ff. de prob. præsertim in foro conscientie, ubi super omnia attenditur veritas. Confirmatur: etiam ipsæ leges, quæ tantam vim tribuunt Rei judicatæ, fundantur in Præsumptione, quod sententia sit justa, & secundum merita causæ: ergo, si postmodum constiterit, hanc præsumptionem fuisse falsam, sententia nullas habebit vires saltem in foro animæ. 2. Conventus ex pacto nudo, si per sententiam absolvetur erroneam, non liberatur obligatione naturali, sed remanet obligatus in conscientia. Idem est, si quis metu levi aliquid extorsit, vel alterum in contractu læsit infra dimidium, licet per sententiam, quæ transiit in rem judicatam, absolvetur: ergo, in l. 28. § 60. ff. de condit. indeb. habetur, quod verus debitor, etsi in Judicio fuerit absolutus, repetere nequeat, siquid solverit; quia natura debitor permanet: sed obligationem naturalem, quæ est obligatio conscientie, tollere non potest sententia & res judicata: ergo. 4. In l. 17. § ult. Commod. permittitur repetitio solutionis, si res commodata, quæ credebatur amissa, & propterea pro ea pretium est solutum, postea rursus fuerit inventa & recuperata: ergo etiam res judicata non liberat à solvendi obligatione, si postea deprehenditur, sententiam fuisse injustam, quæ prius credebatur justa. 5. In c. 2. de Purg. vulg. permittitur repetitio, imò præcipitur restitutio rerum, sub pretextu furti, cujus quis erat falsò condemnatus, alicui ablatarum: ergo res judicata non facit, ut aliquis non teneatur solvere verum debitum, vel restituere rem alienam. 6. In l. 38. cit. pro nostra sententia additur, rerum similiter judicarum auctoritatem vim legis habere: ergo una tantum sententia, transiens in rem judicatam, non habet tantam vim.

§. ad 1. N. Conf. licet enim sententia fundatur in præsumpta justitia & meritis causæ, sicut Præscriptio longissimi temporis in iusto titulo præsumpto, sententiæ tamen (uti & Præscriptionis) firmitas & auctoritas non fundatur in veritate hujus præsumptionis, sed in ordinatione legali & in bono publico, cum pu-

blicè magis expediat, res judicatas esse firmas, quam esse justas. Unde etiam patet ad Confirmationem; leges enim Rei judicatæ (sicut leges Præscriptionis) non fundantur in facto particulari sententiæ justè latæ, sed in bono publico, quod obtinetur per firmitatem Rei judicatæ, adeoque non fundantur in præsumptione falsa. Ad 2. N. Conf. § parit. quia, qui contravenit pacto nudo: vel metu levi aliquid injustè extorquet: vel lædit infra dimidium justis pretij, est in mala fide: nec habet pro se leges sibi positivè assistentes (sicut habet, pro quo stat res judicata) & jus tribuentes, sed illæ tantum negativè se habent non dando actionem illis, qui pactum nudum iniit (quamvis & hoc attentata consuetudine alibi negemus) vel metum levem est passus, vel infra dimidium læsus. Ad 3. Ibi in l. 28. cit. est sermo de eo, qui absolutus sponte solvit. In l. 60. autem de illo, qui conscius debiti mala fide litigavit: talis utique permanet obligatus naturaliter, neque hanc obligationem intendit sententia, vel ipsa Jura, tollere. Ad 4. rectè statuitur in illa lege, ut, postquam vestis, aut alia res commodata, iterum venit in potestatem domini, pretium, quod in compensationem talis rei amissæ solutum est domino, iterum restituatur à domino, illum obligando non tantum in foro interno, sed etiam externo, dando actionem, nempe conditionem sine causa: cum alias dominus iniquè haberet simul rem recuperatam & pretium: igitur sententia & res judicata tali casu non retractatur, sed causa, propter quam pretium solutum est, post inventionem rei redit ad non causam. Si itaque hoc argumentum aliquid probaret, probaret nimium & contra Adversarios, quia probaret, rem judicatam nec in foro externo habere locum. Ad 5. Ibi sententia, utpote lata ex probatione falsa & à Jure reprobata, scilicet ex Purgatione Vulgari, non transiit in rem judicatam absolute, sed rescindibiliter etiam in foro externo, & ideo post detectam falsitatem probationis retractari debuit, & jus stabile inter Partes facere non potuit. Ad 6. Hæc additio bene notata est à nonneminè, cui multum debet præsens elucubratio: responderi tamen fortè potest, quod habeat vim legis publicæ, etiam alios obligantis, si sæpius similiter judicatum sit, sicut consuetudo, cui eadem vis ibidem tribuitur, habet vim legis publicæ; interim tamen vel unica sententia, quæ transiit in rem judicatam, parere potest jus & legem privatam inter Partes. Id quod confirmatur ex c. 13. cit. Si hæc responsio non sufficiat, sufficere existimo alia Jura & rationum momenta pro nostra assertionem ibidem adducta.

§. IV.

De Executione Sententiæ. Ubi etiam de Expensis, item de Poenis Judicis male judicantis,

Sciendum 1. Principalem effectum sententiæ, in rem judicatam transeuntis, seu rei judicatæ, & complementum totius Judicij esse Executionem, sine qua nihil emolumenti

& utilitatis habet Judicium, in quo lata est sententia condemnatoria; nam absolutoria non indiget executione, cum id, super quo Reus in iudicio contendit, jam habeat, & posthac tutus sit contra Actorem exceptione Rei iudicatae. Executio autem est actus iudicialis, quo verè & realiter praestatur victori, quod ipsi verbaliter adjudicatum est per sententiam. Sed à quo, quando, & quomodo facienda sit, statim patebit; prius enim

22 Sc. 2. *Expensarum* nomine intelligi sumptus & impensas iudiciales, quæ propter litem factæ sunt. Aliæ sunt *necessariæ*, sine quibus juxta Curiarum morem factis expediri commodè lis non potest, ut quæ fiunt ad instruendum processum, pro conficiendis scripturis, pro Advocatis, Procuratoribus, Notariis, pro examine testium, item Sportulæ, quæ dantur apparitoribus &c. Aliæ autem *voluntariæ*, quæ fiunt in litem causâ non exigente: inter quas reputantur sumptus itineris solitò majores, liberales donationes in Advocatos collatæ, vel annua salaria iisdem constituta pro navanda sibi opera, & ob maiorem victoriæ spem. Rursus aliæ expensæ dicuntur *contumaciæ*, sub quibus veniunt omnes sumptus litis retardatæ, damnæ, interessæ, ob contumacem aliterius absentiam causata: aliæ autem *victoriæ*, sub quibus intelliguntur tantum expensæ in litem factæ, in quas regulariter condemnandus est victus victori.

23 Sc. 3. Judicem posse duplici modo malè judicare: ex imperitia, & ex malitia: ex imperitia, vel imprudentia, si culpabiliter erret in Jure, vel facto, non diligenter explorato, licet putet se rectè judicare: ex malitia, seu dolo, si scilicet vel inductus odio, gratia, timore, vel corruptus pecuniâ, datâ aut promissâ, iniquam fert sententiam. In priori casu tenetur ex quasi delicto Parti læsæ; in posteriori autem ex vero delicto.

24 Dico 1. Sententiam exequi regulariter spectat ad eum Judicem, qui illam tulit; probabiliter etiam si fuerit delegatus tantum, non Principis. Prior pars sumitur ex l. 15. ff. de re jud. estque communis sententia. Posterior de delegato supremi Principis est satis decisa in c. 7. 9. de Off. Jud. Deleg. & nemo facillè negaverit. Si autem sit Judex delegatus ab alio, quàm à supremo Principe, lis est inter Auctores: Bart. Imol. Felin Maranta, Pirh. b. t. n. 99. allegans communem, & P. Wiessner n. 122. negant; Glossa verò in c. 4. de for. comp. v. *ipsum sollicitudine*, Panorm. Molin. Barb. &c. nobiscum affirmant, nisi nempe delegans, v. g. Episcopus, expressè sibi reservavit executionem, & probant partim ex c. 5. de off. deleg. ubi dicitur, cui causa committitur, super omnibus, quæ ad causam ipsam spectare noscuntur, plenariam recipere potestatem: ergo delegato committitur regulariter omnis potestas, quæ ad causam plenè expediendam, scilicet usque ad ultimum effectum, qui est executio, sunt necessaria: partim ex l. 1. §. fin. ff. de offic. ejus, cui mand. ubi habetur, cum jurisdictione delegata conferri simul imperium mixtum: sed

executio sententiæ est actus imperii mixti, ut l. 15. §. c. 7. 9. cit. & Adversarii plerique non negant. Opponunt tamen eandem l. 15. §. 4. cit. ubi Judici delegato negatur potestas exequendi. Sed 2. ibi sermonem esse de Judice dato tantum, vel *pedaneo*, cui simplex tantum notio, vel etiam simplex jurisdictio, aliæque imperio tamen mixto, conceditur, non autem de Judice *delegato*; aut si de hoc, loquantur de tali, cui expressè negatur executio, & reservatur sibi à delegante. Hodie non amplius solè constitui Judex delegatus, qui simul ei committatur imperium mixtum, consequenter & potestas exequendi. Aliud est de Arbitris tã Juris, quàm Compromissariis: prioribus enim non solet committi imperium mixtum, posterioribus autem ne quidè competit jurisdictio, utpote quâ Partes compromittentes, tanquam homines privati, dare nequeunt. Consequenter executio laudi spectabit ad Judicem Ordinarium. Nunquam verò permittitur executio victori, seu Parti, pro qua sententia est lata, ne fiat tumultus &c.

Quæres, quis exequi debeat sententiam, casu, quo fuit appellatum ad Judicem superiorem, an Judex à quo, vel Judex ad quem? Si Judex ad quem reformavit sententiam Judicis à quo, & aliam tulit, ipse est exequi sententiam. Si prioris Judicis sententiam confirmavit, aliud discrimen est faciendum: vel enim confirmavit tacitè tantum, & ipso facto, vel indirectè, v. g. pronuntiando, appellationem esse desertam, fatalia esse præterlapsa &c. & tunc executio pertinet ad Judicem à quo. per l. ult. §. 4. C. de tempor. appell. Vel confirmavit expressè, & directè, atque tunc probabilius executio spectat ad Judicem ad quem. Auth. si quis C. de Episcopali Auct. qui jurisdictio per appellationem devoluta est à Judice primæ instantiæ ad Judicem secundæ instantiæ. Sicque observari in Camera Imperialis testatur Gail l. 1. observ. 12. n. 14.

Dico 2. Executio, si actio realis fuit initiata, statim facienda est, postquam sententia transit in rem judicatum: si verò actio personalis Civilis, condemnato conceduntur de Jure 4. menses ad solvendum id, in quod condemnatus est: si actio Criminalis, mox fieri potest executio, etiam si 10. illi dies, alias ad appellandum concessi post latam sententiam nondum fluxerint. Prima pars habetur §. 2. de Off. Jud. §. c. 6. h. t. Ratio est, quia post transitum sententiæ in rem judicatum jus nullum amplius competit condemnato possidendi ulterius rem, eaque fruendi: adeoque statim cum fructibus, saltem formaliter exantibus, reddi debet domino, qui illam evicit per actionem realem. Si rem reddere non possit statim, dare debet pignus, vel actionem, prout voluerit victor. Si iustus reddere recusavit, per vim auferri potest per apparitores aut milites, l. 68. ff. de R. V. Secunda pars fundatur in c. 15. h. t. l. 2. §. 3. C. de usuris rei jud. atque in hac ratione; quia pecunia, quæ petitur actione personali, non semper est parata ad manum, sicut res in iudicio

petita per actionem reale. Ille tamen terminus 4. mensium a Judice prolongari vel coarctari potest ex justa causa, & vi consuetudinis in quibusdam locis tantum indulgentur 10. dies, ut notat Bart. apud Wagnerck ad h. l. c. 15. Si condemnatus non solvat ad designatum terminum, arrestari potest, capi pignora &c. Ulmiius ad Process. d. 23. th. 4. a. n. 20. Tertia pars fuit ex l. 18. c. de penis.

Notandum, dari res & bona quædam, in quibus executio fieri nequit, uti 1. in vijs publicis & similibus, si condemnata est Communitas aliqua; adeoque huic debet indicî collecta, ut solvere possit. 2. In bonis Monasterij, si debitor sit Religiosus; nisi per hunc ipsum Religiosum bona fuissent quæsitâ Monasterio, puta ex patrimonio, vel successione. 3. In bonis beneficij, vel fructibus præbendæ, si debitor sit beneficiatus, & habeat alia bona. 4. In bonis dotalibus, aut paraphernalibus uxoris, etiam si debitum esset commune uxori & marito; imò potest uxor se opponere executioni faciendæ etiam in bonis mariti, si hæc sint ipsi obligata pro dote numerata. 5. In bonis profectibus filij, si debitor sit pater: & in bonis adventicijs, aut castrensibus, si debitor sit filius. 6. In fundo communi, quem scilicet habet condemnatus cum alio, v. g. fratre. Vid. Marant. Haunold. to. 5. tr. 5. a. n. 556.

Quæres, quid faciendum, si res, vel persona, in quam executio decreta est, non sit in territorio Judicis, qui tulit sententiam, vel si is propter impotentiam exequi non valeat? R. ad 1. debet Judex, qui tulit sententiam, per litteras requiritorias implorare Judicem illius loci, in quo sunt bona condemnati, vel ipse condemnatus, ut is exequatur sententiam. arg. c. 1. §. contrahentes de for. comp. in 6. l. 13. §. 3. c. de Judic. R. ad 2. possit implorare alienam auxilium, idque ei negandum non est. Sic Judex Ecclesiasticus, quando ipse non habet milites vel ministros, per quos exequatur sententiam, neque gladio suo Spirituali, qui est excommunicatio & aliæ censuræ, aliquid proficit, implorare potest auxilium Judicis secularis, seu, ut vocatur, *Brachium seculare*; Judex autem secularis tenetur imploranti manum porrigere, brachiumque seu operam suam accommodare: si nolit, potest per censuras cogi. per c. 1. de Offic. Jud. Ord. l. 9. c. de Episc. Aud. Sed & contra Judex Laicus invocare potest auxilium Judicis Ecclesiastici, ut iste per censuras urgeat condemnatum ad satisfaciendum sententiæ, si ille propter impotentiam foris suam respectu condemnati nequeat efficaciter sententiam exequi. Cæterum discrimen est inter præstationem brachij secularis, & inter accommodationem familie; nam in accommodatione familie, quæ consistit in lictoribus & militibus, ille Judex, qui eam petit, executionem facit: in præstatione autem brachij Judex imploratus exequitur.

Dico 3. In executione observandus est modus & ordo, in l. 15. §. 2. ff. de re jud. præscriptus. Si scilicet debitum sit reale, & res aliqua determinatè debita, in illa præ alijs omnibus execu-

tio est faciendâ: si verò debitum sit personale, & nulla res determinatè adjudicata, tunc, si debitor vel nolit vel non possit solvere pecunijs, executio debet fieri in bonis mobilibus, prius minus pretiosis, dein magis pretiosis; tum, si mobilia non sufficiant, in immobilibus; & demum, si nec istis expungatur debitum, devenitur ad incorporalia, nempe ad jura & nomina, quibus alij sunt obligati condemnato, ad chirographa & instrumenta hujusmodi obligationum: vel denuntiatur debitori, ne creditori suo, condemnato scilicet, solvat. arg. l. 4. c. que res pig. oblig. pos. Præterea ne nimium tribuatur rigori in executione, eam ita mitigavit l. 7. §. Auth. agricultores c. que pignori. ut juxta Interpretes relinquantur vestes, lectus, suppellex ad usum quotidianum necessaria, rusticis & opificibus sua jumenta & instrumenta agriculturæ vel artis, studiosis libri &c. quamdiu suppetunt bona immobilia, vel mobilia alia: quibus tamen deficientibus hodie etiam in illis solet fieri executio, exceptis tantum vestibus ad operiendum corpus necessarijs.

Quæres, quid sit *beneficium competentia*, & 30 quibus competat? R. 1. est privilegium, vicus in certas personas non potest fieri executio ultra id, quod dare & facere possunt deducta congrua sustentatione quoad victum, vestitum, habitationem &c. R. 2. Hoc beneficium gaudent 1. parentes & liberi inter se & respectu sui ipsorum. 2. Maritus & uxor erga se mutuo. 3. Donans respectu donatarij. 4. Socius respectu socij. 5. Miles respectu cujuscunque. l. 6. 16. seqq. §. l. 30. ff. de re jud. Multi cum Struvio illud extendunt etiam ad Nobiles & Doctores. Qualiter competat Clericis, alibi disquiritur.

Dico 4. Victus victori condemnandus est 31 in expensas necessarias, si victor petijt, & si victus non habuit justam causam litigandi. Text. & DD in §. 1. fin. inst. de pena tem. litig. l. 79. ff. l. 13. §. 6. c. de Judic. c. 5. de dolo. c. 4. de penis. Limitavi assertionem 1. dicendo, necessarias; quia sibi imputare debet victor, quod fecerit expensas voluntarias. Limitavi 2. si victor petijt, scilicet in libello, vel verbis expressis, vel per protestationem de expensis, vel per clausulam generalem similis tenoris: *super his omnibus peto mihi jus dici & justitiam administrari omni meliori modo, quo de jure, Statuto, vel Consuetudine fieri potest, implorando de super nobile Judicis officium &c.* Si taliter petita sunt expensæ (idem est de fructibus rei litigiosæ, de accessionibus, de interesse, & de damnis, propter rem deperditam, destructam, deterioratam &c.) tenetur Judex victum condemnare in expensas victori: quod si non faciat, litem facit suam, & expensas de suo refarcire tenetur. l. 13. §. 6. cit. Quod si nullo modo petita fuerint, potest quidem ex officio, non tamen tenetur victum condemnare victori in expensas. Bart. in l. cit. q. ult. & Iaf. ibid. n. 30. tenetur tamen etiam non requisitus adjudicare victori fructus post litem contestationem perceptos, quia videntur cum re litigiosa in judicium ducti

ducti. l. 25. §. item ff. de edilit. Edict. t. t. C. de fructib. §. lit. expens. Limitavi 3. si victus non habuit justam causam litigandi: quam si habuit, expensæ compensantur. l. qui solidum 78. §. 2. ff. de legat. 2. juncta gl. V. in litis sumptibus. Ias. lo. cit. n. 2. Ratio, quia condemnatio in expensas est poena: poenam verò non meretur, qui temerè non litigavit. Stylus tamen Curia Romanæ habet, ut victus, etiamsi habuerit justam causam litigandi, semper tamen condemnatur in expensis, ut refert Card. de Luca disc. 39. de Judic. n. 10. §. 11. quamvis hunc stylum reformatione dignum asserat in Relat. Rom. Cur. disc. 32. n. 101. 103. Porro causas justas litigandi enumerant Ias. Menoch. Haun. Wiestner h. t. n. 141. Reiffenstuel. n. 180. seq. qui tamen addunt, in hoc standum esse arbitrio Judicis, qui ex qualitate facti, conditione personarum, & ex alijs circumstantijs metietur, an probabilem & justam causam habuerit litigans condemnatus. Postquam verò Judex victum condemnavit in expensas, victor designationem expensarum exhibeat, ut eam Judex possit communicare victo ad excipiendum: postea ex officio illas moderetur, & tunc victor juret, quòd tanti suâ interfit, quanti aestimavit Judex per moderationem, à qua tamen moderatione conceditur appellatio.

- 32 Dico 5. Judex malè judicans ex imperitia in gravamen Partis litem facit suam, imò incurrit subinde alias quoque poenas pro ratione culpæ. 2. malè autem judicans ex malitia, scilicet inductus odio, gratia, timore, non tantum litem facit suam, sed etiam fit infamis. 3. Corruptus verò pecuniâ jam acceptâ in causa civili tenetur ad triplum ejus, quod accepit; si verò pecunia ipsi tantum est promissa, ad duplum, ultra totam aestimationem litis, ac simul dignitatem amittit. 4. Corruptus pecuniâ in causa criminali, confiscatis omnibus bonis, in exilium mittendus est. 5. Si verò sit Judex Ecclesiasticus, Ordinarius vel Delegatus, & ex malitia gravamen intulit faciendo, insuper per annum suspenditur ab executione officij ipso Jure. Prima pars habetur pr. inst. de oblig. quæ ex quasi delict. Altera pars in l. 15. ff. de Judic. junct. gl. Auth. Novo Jure. §. l. 2. C. de poena Judicis, qui malè jud. Tertia, uti & quarta, in Auth. cit. §. Nov. 124. c. 2. Quinta demum in c. 1. h. t. in 6. Episcopus tamen, quia in c. cit. non fit ejus expressa mentio, non suspenditur per c. 4. de sent. Excomm. in 6. Neque alius inferior, si non faciendo, sed omittendo tantum gravamen intulit per negligentiam; quia c. 1. cit. utpote odiosum strictæ interpretationis est. Itaque omnis Judex, tam Laicus, quam Ecclesiasticus, malè judicando sive per imperitiam sive per malitiam gravamen Parti inferens litem facit suam, h. e. tenetur Parti læsæ ad litis aestimationem, cum hoc tamen discrimine, quòd ille, qui ex imperitia gravamen intulit, ad litis aestimationem non teneatur in solidum, sed solum in tantum, quantum pro ratione culpæ videbitur illi, qui de hoc judicabit. pr. inst. cit. §. l. 5. §. 4. ff. de O. §. A. qui verò ex malitia, teneatur in solidum, h. e. omne damnum

resarcire, & interesse præstare, quantum videlicet intererat Partis, condemnatum non fuisse. Atque ad hanc litis aestimationem Parti læsa habet actionem adversus Judicem in utroque casu, etiamsi appellatum non fuerit, cum sententia injusta respectu Judicis nunquam transeat in rem judicatam. Gail. l. 1. §. serv. 152. n. 3. §. 4.

TITULUS XXVIII.

De Appellationibus, Recusationibus, & Relationibus.

SUMMARIUM.

1. Ne sententia transeat in rem judicatam, impeditur Appellatio.
2. Quid sit Appellatio tum Judicialis tum Extrajudicialis.
3. Quid Supplicatio, & quomodo differat ab Appellatione.
4. Quid sit Revisio, & quando concedatur.
5. Quid Remedium Nullitatis, & quomodo crepet ab Appellatione.
6. Definitur Appellatio Judicialis.
7. Materialiter sumpta est Juris Naturalis.
8. Quando non habeat locum.
9. Judex à quo & Judex ad quem.
10. 11. Judicialis Appellatio regulariter permittitur est omnibus.
12. A quocunque Judice injustum gravamen inferente.
13. Fieri tamen debet gradatim ad superiorem Judicem.
14. 15. Et potest in omni causa, & ab omni sententia valida, exceptis tamen quibusdam casibus.
16. Qualis prohibeatur Appellatio per illam clausulam, appellatione remota.
17. Ab interlocutoria hodie non appellatur, nisi habeat vim Definitivæ, aut damnum inferens non reparabile &c.
18. Fatalia Appellationum.
19. Et Apostoli quid sint, ac quotuplices.
20. Fatale Appellationis interponende sunt 10. dies à die illati & cogniti gravaminis.
21. Fatale petendi Apostolos sunt 30. dies.
22. Circa quos quæ sint partes Judicis à quo.
23. Fatale Appellationis introducenda determinatur à quo.
24. Fatale Appellationis prosequenda & finitur regulariter est annus.
25. Modus Appellationis in quo consistat.
26. Effectus ejus est duplex, suspensivus & devolutivus.
27. Appellatio regulariter proponenda est contra Judicem à quo.
28. Vel viva voce, vel porrecto libello.
29. Non necessario exprimitur gravamen inferens.
30. Appellatio à Definitiva ordinariæ parti effectus suspensivum; non tamen semper.
31. Devolutivum verò semper, si vite est facta.
32. Quæ sit poena temerè appellantis; vel finitur Appellationem admittentis.
33. Quid sit Recursatio, & quomodo differat à Appellatione.